

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 20/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић, Зорана Хаџића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Наташа Мијаљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, са седиштем у Београду, ради уплате ПИО доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2361/18 од 28.08.2018. године, у седници одржаној 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2361/18 од 28.08.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2361/18 од 28.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 9/18 од 14.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца код Републичког фонда ПИО, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на основу исплаћених разлика зараде по основу прекорременог рада, ноћног рада и рада на дан државних и верских празника и то по стопи која је важила на дан уплате, за период од фебруара 2008. године закључно са јануаром 2011. године, на месечне основице у износима као у његовом садржају, а који износи су тужиоцу досуђени пресудом Првог основног суда у Београду П1 3500/11 од 14.03.2016. године, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 17.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2361/18 од 28.08.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 24/2019 од 24.01.2019. године прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог

суда у Крагујевцу Гж1 2361/18 од 28.08.2018. године, као изузетно дозвољеној, укинута побијана пресуда и пресуда првостепеног суда, а тужба тужиоца одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 3089/2019 од 05.04.2023. године, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 24/19 од 24.01.2019. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом чл. 32 ст. 1 Устава Републике Србије, па је поништено решење Врховног касационог суда Рев2 24/19 од 24.01.2019. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2361/18 од 28.08.2018. године и одбачен захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20, 10/23 – други закон), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

По одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, надлежном фонду уплати законом предвиђене доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање запослених. Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. ст. 2 тач. 5 ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 12.01.2018. године, а предмет спора је уплата ПИО доприноса на основице додатка на плату по основу нередовности у раду што, имајући у виду износе који су досуђени првостепеном и извршном пресудом, представља износ нижи од 40.000,00 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд утврдио да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**